

Suhai Pál

Álmomban, Pista

Ágh Istvánnak

Álmomban, Pista, írtam, egyre írtam,
azazhogy te írtál, álom-alak,
és mégis én, mert én álmodtalak:
te írtad versemet, míg én aludtam.

Vagy nem te? És nem én? Ki fogja tollam,
ha alszom én? S ha nem? Az öntudat?
Szegény legény. Szavak adósa csak
az én. Még létre vár a mondhatóban.

A versed is. De rímed elcsatangol
(legföljebb sejtetem, milyen titok
vadját csaholva föl s milyen vadonból).

Vagy sétálni indultatok ti ketten?
Kutyák! Hová? Semmit se mondhatok.
Semmit. Nem tudhatom fölébredetten.

A város falai alatt

Tarján Tamásnak

lábamnál Jeromos düreri oroszlánja,
kushad, míg alszom, ám ha ébredek, morog,
fülembé hangját hangtalanul vájja,
hátam mögöl egy kenetlen torok
rozsdás húrjával hegedül:

a város, autóbuszok és kamionok
dohognak egyre, hogy már azt hiszem, ledűl
fala, de nem, belülről tépi testem,
míg ernyedt-eszméletlenül
ágyam barlangjába menekszem –

érzékeim tükörijátéka, semmi más,
kétségtelen, ez incseleg velem szünetlen,
amíg e sok szín- és hangvillanás,
mert vak vagyok, s meg sem születtem,
jókor sötét gondokba ráz